

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614007376/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Excellence, men rimeligviis var han der ikke, thi slige Landløbere blive ikke længe paa et Sted.« — »Vil han ellers Noget, Iwan?« — »Jeg vil kun endnu en gang aflægge min allerunderdanigste Tak for Deres Excellences høie Naade.« — »Tag nu blot ingen Stikpenge meer, Iwan, ellers gaaer det ikke godt, forstaaer han?« — »Ak, Excellence! hvad skulle vi smaa Embedsmænd gribe til? For vor Lønning faae vi knap det tørre Brød, og vi maa jo dog leve, Hans Keiserlige Høihed, vor mægtige Herre, Storfyrsten, er heller ikke uvidende om, hvorledes det gaaer til, thi den ene Haand maa jo vaske den anden, Deres Excellence.« — »Gaa nu, og driv ikke sit Væsen altfor grovt!« sagde Starosten. — »En Arbejder er sin Løn værd, Deres Excellence, og rækker en god Ven mig en Finger for at hielpe mig, saa lukker jeg mit Øie for ham igien, thi hvorfor skulle vi Smaafolk skamme os ved, hvad ikke de fornemste Herrer holde sig for gode til?« — »Ti og gaal!« sagde Starosten, hvorpaa Iwan bukkede, og nærmede sig til Døren. — »Endnu Eet!« sagde Starosten, og vinkede ham tilbage, »hvad Oberst Czernim angaaer, da har jeg undersøgt den Sag, Han har rimeligviis hørt feil, Iwan.« — »Godt! jeg begriber, det skal ikke være,« svarede Iwan. — »I alle Tilfælde taler han ikke et Ord derom, det er min Villie, forstaaer han mig?« — »Jeg forstaaer og jeg adlyder,« svarede Iwan, og gik bukkende ud af Døren.

»Det er en sand Ulykke,« sagde Starosten ved sig selv, »at vi ikke kunne undvære slige Mennesker, og at vi derfor tvinges til at lukke Øinene for deres Slethed.«

Nu traadte Adalbert ind, Starosten overgav ham forskellige Regnskaber, og befalede ham endnu en gang at give Agt paa hvad der skede i hans Fraværelse. Kort efter kom Czernim. »Undskyld, at jeg for-

lader Dem,« sagde Starosten, »imidlertid haaber jeg, at De, enten jeg er tilstede eller ei, anseer dette Huus, som Deres eget.«

Flere Tienere indfandt sig derpaa, for at modtage Starostens sidste Befalinger, imidlertid traadte Adalbert tilbage, og kastede et Blik paa de Malerier, der hang i Værelset. »Hvem er den magre Mand i Generalsuniform, med alle de Ordener?« spurgte han Czernim, i det han pegede paa et af Billederne. — »Det er Polens Erobrer, Suvarow Italinski,« svarede Czernim, »dette sidste Navn fik han af sit italienske Tog, som du veed, thi det gaar ofte med store Generaler, lige som med Græshopperne, man giver dem Navn efter de Lande, de ødelægge.«

Endelig forlangte Starosten sin Vogn, alle hans Tienere stode paa Trapperne, da han gik ned, og hele Familien fulgte ham, selv Alexandra var med, Starosten truede venlig med Fingeren, da han saa hende, derpaa satte han sig i Vognen, og kjørte bort.

Efterat alle de Andre vare borte, blev endnu den gamle Michael, tilligemed en af sine Kammerater, staaende i Porten. »Gud være lovet!« sagde endelig den sidste, »nu er han borte, nu hersker det unge Herskab, nu faae vi gode Dage, saalænge det varer.« — Men den gamle Michael rystede paa Hovedet, »vi faae aldrig gode Dage, saalænge det ny Slot staaer,« sagde han endelig. — »Hvorfor kunne vi ikke leve ligesaa godt i det ny Slot, som i det gamle?« spurgte Tienenen. — »I det gamle Slot staaer endnu den for-gangne Tid paa alle Vægge,« svarede Michael, »og jo længere man stirrer paa den, desdybere frænger den ind i Hjertet, saa at Ingen kan boe der, uden tilsidst at elske den, men i den ny Bygning hænge de russiske Herrer, og i deres Nærhed er det ikke godt for nogen Polak at være.«

Endnu samme Dag meddeelte Adalbert sin Onkel